Melissa Moretti

Szélhámosnő

adamo books kiadó

Melissa Moretti

Szélhámosnő

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2017

ISBN 978-963-453-165-4

TARTALOM

Homályban....4
Nincs megállás....11
A férfi....21
A pókháló....31
Szerelem....42
Közbeszól a sors....56
Az összeomlás....69
Rács mögött....80
Tovább, tovább!....91

Homályban

Lena óvatosan lépkedett.
Nem is tehetett másképpen: ételt szállított egy kerekes kocsin. Naina, a szakácsnő nem sajnálta az ételt senkitől, az ő ötlete volt az is, hogy: „Etetni kell az öregeket!" „Addig egyenek, míg tudnak!" Ezeket aranyköpéseknek szánta, egy ideig kedvelték és idézték is, később már az egész személyzet nagyon unta őket. Ám ez nem vette el Naina, a terebélyes asszonyság kedvét, nap mint nap elmondta kedvenc szentenciáit.
A 6-os és a 7-es ház volt most Lenáé. A kocsi alsó polcán voltak az üres tányérok és az evőeszközök, minden egy kis ládában, hogy ne érje őket por és szenny. Bár miféle szennyezés lebegne itt a levegőben? Lena körülnézett. A lakópark volt a legcsöndesebb hely ebben a városban. A legcsöndesebb és a legnyugalmasabb, ahol Lena eddigi életében megfordult. Valahányszor, ha csak egy kis ideje akadt, szándékosan lassan ment vissza a főépületbe, ahol a kiszolgáló egységek működtek. Szerette élvezni azt a nyugalmat, amit ezek a mostani öregek kapnak. Vajon amikor ő lesz ebben a korban, mondjuk úgy negyven év múlva, akkor is lesznek ilyen csodálatos otthonok? Lakóparkok, csak öreg házaspároknak?
„Ahhoz, hogy házaspár tagja legyek, talán majd kell egy férj is" – humorizált magában. Nem akart erre gondolni, most nem. Most jó volt így, ahogyan volt.
A házak előtt sem volt meredek a rámpa, ami a bejárathoz vezetett. Nem kevesen élnek kerekes székben, no és gyakran összejárnak, közlekednek egyik házból a másikba – ezért az egész park eleve akadálymentesen épült. Lena könnyedén tolta fel az ételes kocsit, és attól sem kellett félnie, hogy a konyhától idáig kihűl az étel. Jól zárnak az edények, no és itt köröskörül nyár van! Jó meleg nyár, amit Lena annyira szeretett.
A 7-es ház volt közelebb, és Lena már oda is ért. Az égen bárányfelhők úsztak, majdnem folyamatosan sütött a nap, könnyű szellő lengedezett. Az élet voltaképpen szép, főleg, ha leszámítja a volt férje kellemetlenkedéseit, és azt a fájdalmat, amit most is érzett a gyomrában. Pedig megszokhatta volna már. Minden évben legalább kétszer voltak ilyen hetei.
A gyomorfájáson kívül egyfajta általános nyomást is érzett, ezt viszont folyamatosan. Nem olyan jó a helyzete, mint amilyennek látszik, de ki kell bírni, jó képet kell vágni hozzá. Igyekezett megszeretni ezt a fajta életszemléletet, de úgy igazán még nem sikerült. Azzal próbálta enyhíteni a nyomást, hogy erővel elterelte a gondolatait, igyekezett visszafojtani a lázadozását.
„Hát nem jó ez így? Semmiből sem kell nagy ügyet csinálni!" – mondogatta magának, de kénytelen volt bevallani, szintén csak önmagának, hogy ez korántsem elegendő, és nem is válik be. Mindig félnie kellett valamitől. No és vigyázni, hogy mások előtt mit mond. Sokszor egy gesztus, egy fél szó is árulkodó lehet, megtanulta már. Olykor hibázik is. Pedig voltaképpen nem szabad hibáznia, hiszen ha rájönnek, akkor nagy baj lehet. Ha elindul a lavina, már senki sem állíthatja meg. Utána aztán töprenghet: vagy hallgat róla és reméli, hogy elfelejtik a jelenlévők, vagy igyekszik érthető magyarázatot adni. Amit elfogadnak, vagy sem. Lena mindig attól tart, hogy éppen azzal keveri magát gyanúba, ha túl sokat magyarázkodik. Jobb hát hallgatni, elsiklani az elkövetett kisebb vagy nagyobb hiba fölött, és menni tovább. Általában ezt szokta választani, de sohasem igazán nyugodt. Bármikor bármi történhet – no, hát éppen emiatt érzi úgy, hogy folyamatos nyomás alatt áll.
De ez most mind elröppent, mert kopogtatott az ajtón. Tíz perccel tizenkettő előtt járt az idő, Lena tudta, hogy odabent most az Ullhof-házaspár egyszerre pillant a nappali faliórájára. Nelli és Trog, mindketten éppen 76 évesek, és mivel csak egy héttel különbözik a születésnapjuk, a két dátum között együtt, egyszerre szokták ünnepelni. Ilyenkor eljönnek a fiaik és az unokáik is. Ullhofék elégedettek mindennel, úgy érzik, az élettől pontosan azt kapták, amit vártak, se többet,

se kevesebbet.
Nelli asszony már jött is ajtót nyitni, közben korholta férjét, hogy milyen lassú! Pedig már Trog is ott ügetett mögötte. Amint kinyílott az ajtó, az idős férfi Lenára mosolygott. „Mindketten őszek, pirospozsgásak, és viszonylag egészségesek, legalább tíz évük lesz még ebben a házban", taksálta Lena. A telep orvosának is ez volt a véleménye.
- Jónapot, jó étvágyat, megjött az ebéd! – Lena vidám volt, mint mindig – Előbb ideszaladt ez a leves, utána futott a rizses hús, jó puhára főzve, és a sor végén rohant, harmadiknak futott be a desszert, de még ő is dobogós helyezést ért el!
Ezért kedvelték őt Ullhofék, és nem csak ők, tudta jól az asszony. Nelli most is csupa mosoly volt, soha életükben nem találkoztak semmi drámaival, ami kizökkentette volna őket ebből a jó kedélyből. Trog is mosolygott. Nekik nap mint nap eseményszámba megy az ebéd érkezése, Lena jól értette őket. Drámát csak egyikük fog átélni, amelyik itt marad a másik után. Amelyiknek majd meg kell birkóznia azzal, hogy a másik meghalt, ő pedig még nem mehet utána. Bár lehet, a bánat úgyis hamar elviszi a késlekedőt. Itt a telepen is történt már ilyen, hallotta Lena.
- Majd este jönnek a tányérokért, jó étvágyat!
- Köszönjük, Lena!
Mielőtt becsukta az ajtót, még hallotta, amint a férfi azt mondja: a desszertet elteszi a délutáni kávéhoz. Aki a vacsorát hozza – az már nem Lena lesz – összeszedi és elviszi a déli tányérokat. Csak reggelit nem kapnak a telep lakói, arról maguk gondoskodnak. Ez nincs időhöz kötve, sem helyhez. Akkor esznek, amikor jónak látják. Hiszen a legtöbben úgy is későn kelnek, ezt nem lehet összehangolni és nem is lenne értelme katonás fegyelmet bevezetni. Van egy büfé a központi házban, oda is elsétálhatnak, és persze kimehetnek a városba is. Talán szándékosan találták ki a telep létrehozói, meg a pszichológusaik, hogy naponta egyszer mindenkinek ki kell mozdulnia a kuckójából. Talán ugyanezért szerveznek kirándulásokat is hetente egyszer. A huszonkét házban negyvenen élnek. Sokat fizettek egykor, és még most is szép összeget szív le számláikról a telepet fenntartó társaság. Viszont a negyven embernek van saját uszodája, orvosa napi nyolc órában, gyógytornásza, konyhai személyzete, takarítók, biztonsági őrök, szerelők... Lena hamarjában össze sem tudta volna számolni, hány fős a kiszolgáló személyzet. Pedig az elmúlt hónapban ezeknek is utánanézett.
A 6-os ház lakója volt a kedvence. Tizenkettő előtt két perccel ért ide. Egy pillanat, és Lena ujja a gombra tévedt, megnyomta. Fölötte kis táblán állt a lakó neve: Jordan Otava.
Otava úr egyedül lakott itt. Lena még nem dolgozott a telepen, amikor meghalt a felesége. A házban több fénykép is volt a szeretett asszonyról, amelyeken fiatalon látható, azok még fekete-fehérek. A hatvanas, hetvenes évek képei. „Ma már nem készülnek fekete-fehérek, no és persze papírképek sem. Minden színes, minden digitális" – futott még át az asszony fején.
Hallotta a közeledő lépteket. Otava nyolcvankét éves, de még viszonylag járóképes. Ha meg éppen nem, hát olyankor nyitva hagyja az ajtót, sőt, kitesz egy lakonikus táblát: *Gyere be!* – felirattal. Ilyenkor Lena tudja: fájnak a lábai.
Hát most nem fájtak. Egy perc, és nyílt az ajtó:
- Jó napot, kedves Lena.
Ősz a feje, még a szemöldöke is. Arca ráncos, de disztingváltan, jellegzetesen: csak néhány mélyebb ránc, azokat is mintha szobrász véste volna a bőrébe. Világos szem, szinte szürke, nem is kék. Valaha csinos férfi lehetett, talán még nemrégen is. Magas volt, de már hajlott, és lassan mozgott. Ugyanakkor látszott, hogy igyekszik tartani magát, vigyáz a látszatra. Lehet, hogy csak akkor, ha idegen lép a lakásba? Vagy csak akkor, ha Lena ez az idegen?
Otava is kedvelte Lenát, ezt tudta az asszony. Legalább egy hónapja érezte meg a fiatal nő, hogy az idős férfi vonzódik hozzá. Persze ez nem szerelem volt, és Otava úrnak a szex sem játszott már szerepet az életében. Egyszer már megbeszélték, melyikük hány éves. Volt egy játékuk, hetente legalább egyszer eljátszották. Mint most is.
- Jónapot, kedves lovag!

- Hogy maga megint milyen csinos, úrnőm! Ha nem lennék idősebb valamicskével...
- Ötven évvel és két hónappal...
- ...akkor most magába szeretnék.
- Mi ez a feltételes mód? Hát nem vagyok olyan szeretnivaló, ahol már a korkülönbség sem akadály? – kacérkodott. Az öreg is előhozakodott az évei számával:
- Ötven év, az ötven év, Lena.
- Az ötvennel semmi bajom. Csak azt a plusz két hónapot tudnám feledni! – riposztozott Lena és mindketten jót nevettek.
Lena a csöppnyi teakonyha pultjára rakosgatta az edényeket. Megszokott mozdulattal vette ki a tányérokat a faliszekrényből: Otava úr nem hajlandó közös tányérokból enni. Neki saját evőeszközei és tányérjai vannak, valamint saját poharai. Amiket ő maga mos el minden este, vacsora után. És rengeteg könyve van – a nappali falait a padlótól a mennyezetig borítják a könyvespolcok. Kialakított egy hifi minőségű lemezhallgató sarkot, és persze ott állt egy nagyon nagy képernyős, lapos tévéje is. Ráadásul még két napilapot is járat, így aztán van mit csinálnia egész nap. Ámde nincs számítógépe, „nem lóg a világhálón", mint szokta mondani.
Otava ősz és kopasz egyszerre, ami ritkás haja még maradt, az hófehér, a szálak között átviláglik rózsaszín fejbőre. Mindig kényes az öltözetére, még sohasem nyitott ajtót fürdőköpenyben. Kora reggel rendbe teszi magát, sétál egyet a házak között az őspark fái alatt, ugyanezt megteszi ebéd után is. Hetente kétszer jár az otthon közös úszómedencéjébe is.
Ezt Lena nem értette: ha nem undorodik attól, hogy a többi öreggel együtt fürödjön, és úszkáljon a mindig szűrt uszodai vízben, miért nem jó neki a közös tányér? De hát az emberek nem egyformák, így a gondolkodásuk sem egyforma, értette meg Lena. Az ellentmondások csak kicsit zavarták, valójában Otava úr élete így mindennel együtt tetszett Lenának; az öreg Otava pontosan olyan volt, amilyennek ő szerette látni az öreg férfiakat. Akik jól tartják magukat, bármi is történjen velük. Persze, akik ide kerültek, azokkal már csak egy dolog történhet: öregszenek. És átélnek mindent szépen sorban, ami ezzel a folyamattal jár.
- Hozzak még valamit? – kérdezte Lena. Az öreg hosszan nézte a nőt. Tulajdonképpen ezt tette, mióta az belépett a házba. Lena sebesen mozgott, szinte cikázott a helyiségek között, magabiztos volt, hiszen tudta mindennek a helyét és azt, hogy a férfinak milyen igényei, szokásai vannak. Neki, csak Otavának tálalta ki az ételt, vitte az asztalhoz, amelyre tizenkettő előtt pár perccel a férfi már felterítette az abroszt, amit rendszeresen mosatott, hogy mindig tiszta és esztétikus legyen.
- Nem, köszönöm, Lena. Maga egyszerűen utolérhetetlen – az öreg megtorpant az asztal mellett, még egyszer megnézte a terítéket, a tányérban gőzölgő levest. Minden tökéletes volt, szinte sajnálta az összképet szétrombolni azzal, hogy leül, megbolygatja az egymás mellé fektetett evőeszközök párhuzamos harmóniáját, a tányér sem esztétikus evés után...
Lena mindezt látta, mosolygott, és már ment is. Bár valami őt is itt tartotta volna. Ebben a házban mindig jó hangulat uralkodott. Sok öreg pesszimista, folyton csak panaszkodik. Mindegyik azt hiszi, másokat is érdekelnek a bajaik. De Otava nem ilyen. Amikor a nő megfordult az ajtóban, még egy pillanatig nézték egymást.
Az öreg egy harminckét éves nőt látott maga előtt. Ennyi volt és ennyinek is látszott. Érett nő, nem sovány, de nem is dundi. Ha még férfi lenne, értékelné a kebleit, a lábait, talán a fenekét is, amit azért megnézett néhányszor, ha Lena neki háttal állt, vagy elment előtte. Barna a haja, és talán a szeme is. Vagy sötétzöld? Egyszer megnézhetné közelebbről, gondolta. A nő külsején túl a belőle sugárzó jókedv is hatott a férfira. Ha Lena megjelent a házában, mintha itt bent is eloszlottak volna a felhők, mindig sütött a nap.
Lena egy valaha magas és jótartású, mára kicsit megroggyant férfit látott. Ősz és öreg, nem látszik kevesebbnek annál, amennyi. De sugárzik belőle az optimizmus, mindig jókedve van, ha Lena idejön. Az asszony persze sejtette, hogy Otava úrnak is vannak fájdalmai, hol ez, hol az gyötri, orvosságokat szed, és minden héten meglátogatja az orvos is. Több betegsége lehet, talán „szíves" is? Mintha egyszer ezt említette volna.

- Viszlát, Otava úr.
- Viszlát, kedves úrnő! A lovagja mindig várja önt – és meghajolt búcsúzóul. Olyan igazán öregesen, de lovagi módra, mint tették azt nyolcszáz évvel korábban, persze a nála daliásabb férfiak.
Lena visszatolta az üres kocsit. A pázsit zöldje akár a smaragd, és a dísznövények, főleg a tuják is majdnem pontosan ugyanazt a színvilágot mutatták. A központi épület elején volt a „parádés bejárat" – így nevezte a személyzet – ott mentek be az öregek is, meg a látogatók, ha úszni akartak, vagy az orvosi rendelő volt a cél, netán egy-egy filmvetítést hirdettek. De a büfét meg az ajándékboltot is itt találták meg, a félemeleten volt a könyvtár, ami persze már nagyobbrészt inkább CD-ket és DVD-ket őrzött.
Ám a személyzet az épület átellenes oldalán a hátsó bejáratot használta. Itt volt a konyha meg a raktárak. A falak mentén mindig állt néhány beszállító furgonja, meg a doktor és a személyzetből mások is itt parkolták autóikat. Lena ügyesen manőverezett az üres kocsival, közben egy megszokott pillantást vetett a parkoló sarkába, ahol az ő metálszínű kis kocsija állt. Annakidején azt tanácsolták neki, ne akarjon feltűnősködni, egy ilyen munkakörhöz nem illene nagyobb kocsi. Kihívásként értelmeznék, sőt talán valaki gyanút is fogna. Ha valaki meglehetősen rosszul fizetett és sokak szerint cseléd-munkakörben dolgozik, az ne „villogjon" olyan járművel, amire az itt élő, tehetős öregeknek sem telne. Igaz, nekik már nincs szükségük saját autóra, a legtöbbjük, ha vezetett is valaha, mára lejárt a jogosítványa.
A metálszínű kocsi a helyén volt, Lena berobogott az épületbe. Tudta, hol kell lefékeznie saját lendületét és vele a kocsit. A 10-es és a 11-es ebéd már a polcon várta. A kézzel írt szám egy kis cédulán ott volt az éthordókon. Nem mindenki kapja egyformán: valakinek kevés sóval készítik el ugyanazt az ételt, másnak a konyha nap mint nap diétás üdítőt ad, és különleges desszertet. A szakácsok minden vendégről tudnak mindent. Lena az első héten még lázadozott a „vendég" szó ellen, hiszen ezek az emberek itt megvették maguknak a helyet, bár a házak nem az övék, de majdnem. Akkor hát hogy lennének vendégek? Mígnem aztán a szakácsnők gyöngye, Naina – vagy százhúsz kilót nyomott! – egyszerűen megmagyarázta neki: „Vendégek, mert csak egy időt töltenek itt, aztán meghalnak". Lena nem találta túl kegyetlennek a megfogalmazást, hiszen ez tényleg így volt, ragaszkodni kell a valósághoz. Ám eltöprengett, és végül oda lyukadt ki, hogy ha így vesszük, akkor mi, emberek, mindnyájan csak vendégek vagyunk ezen a bolygón, hiszen mi is csak jöttünk, aztán egy idő múlva elmegyünk. „Még az sincs kizárva, hogy igazam lehet" – mondta utána önmagának, elégedetten, bár a filozófia sohasem volt erős oldala.
A 10-es ház másik irányban volt. Annakidején az építők az elkészülési sorrendben osztogatták a számokat. Ezt Lena nem bánta, már az első héten betanulta az egész számozási rendszert, kiismerte a „csönd birodalmát".
A 10-esben lakott a Zenin-házaspár. Paul hetvennyolc, Anna hetvenöt. Őket aztán nem kellett félteni: már az is zavarta őket, hogy kihozzák nekik az ebédet, a vacsorát, a legszívesebben „beszaladtak" volna a központi épületbe, hogy ott fogyasszák el ételeiket. Mindenük volt a sport, a testmozgás. Házukban egy szobát eleve úgy rendeztek be, mint egy edzőtermet. Bordásfal, három izomerősítő készülék a padlón, köztük az evezőpad. No és Zeninék tényleg beszaladtak mindenhová. Nap mint nap legalább egyszer körbefutották az egész telepet, hiszen volt egy tartánnal fedett futópálya-csík, a falak mentén, belül. A többiek sokszor az ablakukból nézték irigykedve, amint a két öreg futólépésben halad el a házuk mellett.
Lenát Zeninékkel kapcsolatban semmi sem lephette meg. Most például az sem, hogy amikor becsöngetett, két hang kiáltotta egyszerre:
- Befelé..!
Nem udvariatlanság volt ez részükről, inkább nagyon is illett Zeninék stílusához. Náluk minden a közvetlenségnek és a testmozgásnak volt alárendelve. Egészségesen éltek, a büfében csak salátákat vásároltak, megüzenték a konyhára, hogy egyszer s mindenkorra lemondanak a desszertekről. Sok natúr ásványvizet fogyasztottak.
Amikor Lena belépett, a nyitott ajtó mögött meglátta Anna Zenint, amint... fejjel lefelé lóg a

bordásfalon, és ez őt szemlátomást egy csöppet sem zavarta, sőt! Ki tudja, mióta lógott már ott? A feje csak egy kicsit volt pirosabb, mint máskor. Az asszony fordítva látta a világot, de Lenát persze így is felismerte:
- Jó napot, jó egészséget, Lena!
- Jó... egészséget – mormolta a nő. A sarokban látta meg Paul Zenint, a férfi éppen akkor vette le a futócipőjét. Látszott, most jött vissza egy kis házak közti rohangálásból. Egy zuhany, és nekiülhet az ebédnek. Lena mindent kitett nekik az asztalra, aztán búcsút intett. Anna tovább lógott a bordásfalon.
Nem volt innen messze a 11-es ház. Nagyobb fák álltak mellette; annakidején a tervezők nem vágatták ki az ősfákat, hanem azok mellé, közé tervezték az épületeket. Így bár a házak viszonylag újak, a fák többsége nagy és terebélyes volt. Kellemes árnyékok borultak az asszony hátára, amint a bejárathoz közeledett.
A Morsin-házaspár éppen az ellentéte volt a sportos Zeninéknek. Mona nyolcvanhat, Fred nyolcvannégy évesek, és magukba zárkózóak. Amikor Lena megnyomta a csengőt, kivárt egy percet. Tudta, nem fogja hallani, mikor szólnak ki: „szabad!" – mert már olyan halkan beszélnek. Viszont az ajtó nyitva volt, a csengő inkább csak egy figyelmeztető jelet adott kívülről, hogy jön valaki. A bentiek összekapták magukat. Morsinék naphosszat ültek, feküdtek, olvastak. Délután, uzsonna előtt – ők használták ezt a már-már feledésbe merülő, régi szót! – kijöttek egyet sétálnia ház körül. A szó szoros értelmében csak a házukat kerülték meg egyszer, igen lassan, lábukat húzva, egymásba kapaszkodva. Lena meg volt győződve, hogy ha egy kicsivel többet mozognának, akár visszatérhetne az erejük is. De nem tették. Hetente egyszer, általában szombaton estefelé bementek a központi épületbe valamilyen kulturális programra. A kirándulásokra sohasem jelentkeztek, a buszozás már nem nekik való, mondogatták. Bőrük száraz volt és gyűrött, mint a régi pergamen, hajuk világítóan ősz, bár mindketten erősen kopaszodtak. Mona szeme fekete volt, két sötét, parázsló golyó az öregség szelídülő csendjében az egyetlen élénk életjel. Fred, bár fiatalabb volt, sokkal idősebbnek látszott asszonyánál. Ha valaki először látta őket, azt hihette, hogy a férfi már közel jár a száz évhez.
- Jó napot, itt az ebéd! – kiáltotta Lena. Merthogy az öregek már siketek is voltak, és feledékenyek. Ez úgy függött össze, hogy olykor elfelejtették betenni fülükbe a modern készüléket, így egymást sem hallották. Lena néha arra gondolt, hogy ez talán nem is feledékenység. Több mint hatvan éve éltek együtt, és talán elegük volt már a másik hangjából.
- Jó napot, jó napot – reagáltak végre. Az asszony a kis teraszról jött be, csoszogva. Fred csak állt, nézte Lenát, ahogyan átment a helyiségen, és akkor kapcsolt, hogy a világot csak látja, de nem hallja. Bement a szobába és megkereste a hallókészüléket. Persze mire kicsoszogott vele és egyfajta társalgásba kezdett volna Lenával, az asszony már kitette az ebédet az asztalra és mosolyogva távozott.
Amikor visszaért a központi házba, már minden ebédet kivittek a többiek. Volt, aki akkor indult az utolsó három adagjával. A kiskocsik kerekei fürgén gurultak a diszköves utakon. Péntek volt, most rakták ki a jövő heti programokat a nagy hirdetőtáblára. Lesz egy cirkuszlátogatás – külön felhívták a figyelmet a világhírű bűvészükre – és a szombat fő attrakciója filmvetítés abban a teremben, ahol minden egyéb program is történni szokott. Kitették a jövő heti étrendet is, amiben nem volt semmi meglepetés. Lena mindezt átfutotta.
Aztán elvégezte, amit kellett, leadminisztrálta a napját. Három óra volt, és mivel a hét négy előző napján mindig fél-fél órákkal tovább maradt, most elmehetett.
Aláírta a nevét. Néha előfordult, hogy megállt a kezében a toll egy másodpercnél is rövidebb időre, amit mások talán észre sem vettek, csak ő tudott róla. Olykor szándékosan lassította az aláírás műveletét, megigazította a tollat a kezében, megnézte, a golyóstollnak kinyomta-e a hegyét – hogy aztán odaírja a nevét: *Lena Caldas.* Néha másképpen kanyarodtak volna a betűk, ha nem figyel. Főleg a kezdőbetűkkel volt baj. Ám ha azokon túljutott, tolla alól már simán gördültek ki a betűk, sorban, ahogyan kell.

Amint végzett, felugrott a könyvelésbe. Ő itt hetente kapta a bérét. Amerikai mintára osztották a pénzt, igaz, a legtöbben európai módra havonta egyszer kapták a pénzüket, de a segéderők, akiket még nem véglegesítettek az idősek otthonában, heti bérért dolgoztak. Figyelték őket, erősen kézben tartva a dolgozókat, és a bérszámfejtést – ha csak egyetlen órát is távol voltak, vagy valami okból kaptak akár fél nap szabadságot is, például hivatali ügyek intézésére, péntek délután levonták, vagy rádolgozhattak.
De ez most nem izgatta Lenát, a héten kidolgozta az óráit. Most pénzzel a táskájában ballagott ki a parkolóba. Ám tett egy kört – az ég még mindig kék volt és szép, és a 6-os ház sem volt messze. Nem kellett kopognia vagy bemennie. Jordan Otava éppen akkor ült ki a kis teraszára. A nap még odasütött, de neki volt egy napernyője, ami árnyékot vetett a fejére és az újságjára. Nadrágos lábát viszont kinyújtotta, hogy érje a napfény. Ez az abszolút kényelem, gondolta az asszony. Ha arra gondolt, hogy pár évtized múlva neki is ilyen sorsa lehet, tulajdonképpen elégedett volt.
Messziről mosolygott, és Otava meghallotta a cipője kopogását. Vidáman intett és kiáltott:
- Kedvenc úrnőm, hát mégsem kell várnom hétfőig, hogy láthassam?
- Erre vitt az utam – füllentette a nő és a pázsiton átvágva közelebb ment a teraszhoz – Látom, újságot olvas. Nem érdekli a világ?
- Hiszen éppen azért olvasok lapokat, mert érdekel.
- Úgy értem, az igazi világ? Nem az, ami a lapokban vagy az interneten vagy a moziban van. Nem akar tenni egy kört a városban? Látta már a főtéren az új szökőkutat? Vagy az új kávézót?
Az öregen látszott, hogy habozik. Valami gondja lehetett, mert szívesen elment volna – nehéz volt ellent állni egy csinos fiatal nő csábításának. Az első pillanatban nem is akarta elhinni, hogy tényleg erről van szó. Lena elvinné őt magával? Vajon miért? De mielőtt gyanakodni kezdett volna, Lena rámosolygott:
- Ha meggondolja magát, mondjuk a jövő héten, csak szóljon bátran. Úgyis találkozunk minden délben. Viszlát hétfőn!
- Viszlát... hétfőn – mondta az öreg, jóval halkabban. Lena sejtette, vagy inkább érezte: Otava úr most már sajnálja, hogy nem mondott igent. De az asszony nem nézett hátra, vidáman ment. Csak a gondolatait nem láthatta senki. „Szépen haladok a munkámmal. De kell még egy kis idő. Ezalatt lám, barátságok is születhetnek..."
Beült a kocsiba, kihajtott. A biztonsági őr, aki ilyenkor és itt a portás volt, csak intett és már messziről emelte a sorompót. Lena kedves mosollyal intett vissza, és egy pillanatra eszébe jutott a szerepe: „Kedvesnek kell lennem. Senkiben sem hagyhatok tüskét, amikor majd egyszer..." A mondatot nem is fejezte be. Nem volt rá szüksége. A kocsi órájára nézett. Negyed négy múlt, hát éppen időben érkezik.
Megkerülte az egész háztömböt. Az öregek otthona a város északi negyedében volt. Távolabb hegyek látszottak, közelebb egy másik park fái. A hátsó utcában volt a gazdasági kijárat, tábla is jelezte a nagy fémajtón, hogy ez is az „Arany Naplemente" otthonhoz tartozik. Itt mindig volt szabad hely az utca szélén. Lena már otthonosan parkolt le valamivel odébb, és várt. Tudta, nem fog itt sok időt vesztegetni. Fél négy után pár perccel kinyílt a kapu, kulcsa volt hozzá a furgon sofőrjének. Kihajtott a fehér-sárga autó, a sofőr kiszállt, becsukta a kaput, a kulcsot zsebre tette és visszaült az autóba. Lena akkor készítette az első fotót. Hagyta, hogy elmenjen a furgon. Tudta már, hogy a vezető idősebb férfi, hát sohasem siet. Csak akkor indult utána, amikor amaz befordult a sarkon. Ő sem adott kövér gázt.
A szomszédos negyedbe hajtottak át. Péntek délután lévén a szokásosnál valamivel nagyobb volt a forgalom. Lena nem veszítette szem elől a furgont, már csak azért sem, mert pontosan tudta, hová megy. Abban a negyedben lakik az, aki a sajátos küldemény címzettje. És most is az következett be, ami hetente legalább kétszer, olykor háromszor. A furgon bekanyarodott abba az utcába. Itt Lena egy kis gázt adott, szerencsére jött néhány autó, ezek megelőzték, ő meg leállt egy szabad helyen. De úgy, hogy rálásson a tizenhatos házra, amelyből akkor jött ki egy idősebb férfi. Szinte menetrendszerűen érkezett a ház elé a furgon, és az ott lakó férfi is. Lena akkor már állt,

ismét elővette a fényképezőgépét. Lefotózta, amint a sofőr kiszáll, a furgon mögött találkoznak, szertartásosan kezet nyújt a házigazdának, aztán kinyitja a kocsit. Az első dobozzal már indult is be a férfi a házba, látszott a mozgásán, hogy elég nehéz lehet a doboz. Eközben a sofőr kitett még három másik dobozt, nem egyformákat. Lena hetente kétszer látta már őket. Mire a férfi ismét kijött a házból – a garázsba vitte be a dobozokat – a sofőr végzett a kirakodással, már nem bajlódnak kézfogással, csak intettek egymásnak, a sofőr beült a furgonba és elhajtott. A rendszáma jól látszott a felvételeken. A dobozokat cipelő öreg arca is. És megvoltak az időpontok, elektronika jegyezte fel minden kép sarkába, mikor is készült. Évszám, hónap neve, dátum, óra, perc. Egy órán belül átküldi a képeket egy másik készülékre...
Elhajtott onnan. Péntek lévén megállt egy áruháznál: fel kellett tölteni a hűtőt a hétvégére. Csinált egy rendes bevásárlást. Ment tovább. „Nem ártana megmutatni magamat *ott* is!" Hát elkanyarodott a következő sarkon. A környéket nem kedvelte túlságosan. Szükséges rossz, ezt is meg kell tennie. Hátha kérdezősködnek utána? Az a bérelt lakás egy nagyobb házban volt, megvárta, míg a sarkon zöldre vált a lámpa a kanyarodó sávban, és begurult a közös parkolóba. Vitt valamit magával, ami nem romlik meg ebben az időben.
A lépcsőházban már összefutott az egyik lakótárssal:
- Á, jó napot! Ugye maga lakik a tizenkettesben? Caldas asszony, ha jól emlékszem...
- Jól emlékszik. De ne haragudjon, sietek, ma még sok dolgom van.
Nem törődve a felháborodott arc gazdájával, sietett fel az első emeletre. A nő ott maradt kielégítetlenül, biztosan szeretett volna egy jót beszélgetni a lakóval, akit olyan ritkán látott. És akiről így sokat megtudhatott volna...
A lakásban tíz percet sem töltött, Mielőtt kilépett, végignézett a folyosón. Megkönnyebbülten csukta be maga mögött az ajtót. Valakinek biztos feltűnt már, hogy itt lakik, és mégis alig látni. Talán sötét éjjelen jár haza? „Semmi közük hozzá!", gondolta dühösen.
Már kilépett a házból, amikor meglátta a szomszédasszonyt, éppen egy másik nőnek duruzsolt valamit. Lena úgy tett, mintha nem látná, átvágott a parkolón, beült a kocsiba, és elhajtott. Még mindig szépen sütött a nap. Biztos kiugrik még valahová, talán elmegy vacsorázni és utána egy moziba. Egyedül, mint mostanában mindig.
Már ismerős utcán járt, amikor megszólalt a telefonja. Még mielőtt előkapta, már tudta, ki lehet az, és persze eltalálta. Olyan fintor jelent meg az arcán, amit nem szívesen látott volna. Elég baj, hogy tudott róla: ilyenkor az arca bizony egy csöppet sem rokonszenves. Fáradt, unott harag ül a szeme körül, az arca kelletlen. Ha a hívó látná most, talán többször nem próbálkozna? De ez alighanem csak hiú remény, tudta maga is.
Fabius.
- Szia, mi van?
Rövid volt, szándékosan kegyetlen, éreztette vele, hogy rosszkor telefonál. Mindig rosszkor hívja őt, és már nem sokáig bírja. Egyszer olyanokat mond majd neki, amit talán maga is megbán később. Bár ez nem biztos. Mármint, hogy meg fogja bánni. Egyszer már ideje lenne Fabiust ráncba szedni. Végleg.
- Rosszul érzem magam... – kezdte a férfi bátortalanul. Bizonytalanul. Mint aki maga is szenved.
- Én meg nem érek rá. Ezerszer mondtam már, ne hívj engem. Ami volt, elmúlt, már semmi közünk egymáshoz – kinyomta, visszatette a telefont a táskájába. A városban mindig becsukta az autó központi zárát, hát a kis táskát az anyósülésre dobta, kinyitva. Útközben talán csak nem támad rá egy motoros rabló, aki beütné az ablakot és kiragadná a táskáját?
Fabius többet nem jelentkezett. Lena máris befordult abba az utcába. A házban csak három lakás volt, és ő a szokott helyre parkolt az udvaron. A doktor, aki állatorvos volt, éppen kijött az ajtón – valamit a kocsijában felejthetett – és udvariasan biccentett Lena felé:
- Jó estét, Ponter asszony.

Nincs megállás

Vasárnap rászánt egy órát és rendszerezte az eddigi anyagot. Feljegyzések, fotók, észrevételek, gondolatok. A tabletjén dolgozott, sikerült rátennie nemcsak a szöveget, de a képet is. Amikor elküldte, sejtette, hogy nem kell sokáig várnia valamiféle válaszra. Alig félóra múlva dalra fakadt a telefonja. Szinte nem is kellett megnéznie a képernyőt, hiszen ilyenkor csak ő hívhatja.
- Szia. Tudtam, hogy hívni fogsz.
- Ennyire kiszámítható vagyok? – kérdezte a férfi.
- Inkább megszállott vagy, mint én. Rajtunk kívül ebben a városban ugyan ki dolgozik vasárnap délután is?
- Mindig azt vallottam – mondta a férfi – hogy nincs munkanap és ünnepnap. A kohászok sem ismerik ezt, ha egyszer fel van fűtve a kohó, olvasztani kell. Magyarázd meg az olvadó vasnak, hogy ma egy ősi eredetű vallási ünnep van, a hét hetedik napja, amire egykoron kimondták, hogy akkor pihenni kell... Vagy a teheneknek, hogy ma nem kapnak takarmányt és meg sem fejik őket, mert a hatodik és a hetedik nap munkaszünet.
- Éljenek a vaskohászok meg a tehenészek. És mi!
- Hát ez az. Nálunk is folyamatos üzem van, vagyis mindig dolgozunk. Amúgy hogy vagy?
- Tűrhetően.
- Az a dolog... tudod, mire gondolok...
- Lassan két éve lesz, Philip.
- *Még csak két éve, kedvesem.* De bízom benne, hogy jobban tűröd, mint Fabius.
- Nálad is jelentkezett?
- Kollégák vagyunk, hát persze, hogy időnként felhív és panaszkodik. Mellesleg rád is, mert...
- ... mert nem hallgatom meg, félszavakkal elzavarom, nincs rá időm, undok vagyok...
- Így valahogy, legfeljebb nem ebben a sorrendben.
- Nincs hozzá türelmem. Elhiszem, hogy neki is nagyon nehéz túltenni magát a... a dolgon, de ez nem ok arra, hogy másokat is folyton emlékeztessen.
- Ő így éli meg a dolgot. Amikor már nem tud és nem is akar beszélni róla, akkor gyógyul ki belőle.
- Én meg inkább hallgatok, és hiszen, hogy egyszer majd csak elmúlik.
- Én is erre próbálom őt rávenni, nem sok sikerrel. De beszéljünk másról.
- Beszéljünk.
- Mit csinálsz ma este?
- Semmit. Ez az igazi luxus! Hidd el, semmi mással össze nem mérhető. Fekszem a kádban, aztán olvasok, esetleg tévézek, megint olvasok, alszom. Hogy holnap reggel újra vidáman keljek, ahogyan az illik egy dolgozó nőhöz! No, szia!
Azonnal kitörölte a beszélgetés nyomait a telefonból. Ennél az egyetlen telefonszámnál így szokta meg – és ez nagyon fontos feladat volt.

És jött a hétfő és a kedd és a szerda.
Lena segített a konyhában, nyitogatta a konzerveket. A negyven vendég és a személyzet hihetetlen mennyiségű élelmet fogyaszt naponta. Lena csak itt jött rá, hogy ahol nagyüzemként főznek sok emberre, ott milyen rengeteg maradék is képződik. Ebből egy kicsi, abból is, amabból netán sok is, mert sokan nem ették meg, vagy eleve nem is kértek belőle. Már az a luxus, hogy az öregek nap mint nap eleve két menüből választhatnak, magában rejtette a lehetőséget, hogy vagy ebből, vagy abból az ételből marad valamennyi. Ami túl kevés ahhoz, hogy eltegyék, de az előírások szerint a legtöbbet nem is szabad eltenni másnapra. Az ételmaradékokon kívül naponta sok egyéb

hulladék is képződött. Kiürült üvegek, konzervdobozok, műanyag poharak, amiket ki kellett mosni, mielőtt betették a szelektált gyűjtőkbe. Mindenféle csomagolóanyagok, zsugorfóliák, dobozok, gumigyűrűk, fémcsatok, kupakok, eldobható műanyag flakonok, hullámpapír, zsinór, ilyesmi. Ezek összeszedése általában az ő feladata volt. Néha szinte beleizzadt, annyi volt a fizikai munka. De hát önként vállalta. Ide csak olyanok jönnek, akik a konyhát inkább kerülik. Ha arra gondolt, hogy két fallal arrébb kéne dolgoznia örökös párában, szagok között, ha folyton csak nyersanyag-előkészítő lenne, aki krumplit hámoz, húst vagdos, gyümölcsöket mos, nagy alumínium üstökben egyszerre ötven liter levest főz, aztán mindezeket az edényeket elmossa előbb a fekete mosóban, aztán a fehérben... Brrr! Még otthon, kis lakásában sem szívesen mosogatott, saját maga után.
A legjobban persze a déli ebédhordást szerette. Ha tehetné, ő vinné ki az összes ebédet mind a huszonvalahány házba. De nem tehette, mert tizenkét óra körül majdnem egyszerre kellett minden házba kivinni. Ilyenkor az ebédfőzéssel éppen végzett konyhások is beszálltak a hordásba. Lena megkapta a maga szokásos négy házát, és ha még jutott neki, akkor egy ötödik és hatodik házat is bevállalt, igaz, ilyenkor mindig más és más vendégek jutottak neki..
De Jordan urat ki nem hagyta volna!
Az öregúr csak akkor derült fel, ha eljött a dél, és megszólalt a csengő. A maga módján igyekezett, hogy minél tovább tartson, amíg láthatja Lenát. Biztosan már korábban elhelyezkedett a bejárati ajtó közelében – egyszer Lena látott is egy széket nem messze az ajtótól, aminek nem ott volt a helye. Ha detektív lenne, biztosan odamegy és megtapogatja: meleg-e? Vagyis azon ült-e Jordan egy perccel korábban? De persze nem tette meg. Neki eléggé árulkodó jel volt az is, hogy Jordan Otava olyan gyanúsan gyorsan nyitott ajtót.
Átlátott a másik szitán is: Jordan mindenféle módon szerette volna őt ott tartani. Tudta ugyan, hogy Lenának még más házakhoz is mennie kell, méghozzá időre, az ebéddel – mégis, megható volt az az ügyefogyott kis trükközés, amivel harcolt minden plusz percért. Lena sejtette: tetszik az öregnek. És abban is biztos volt immár, hogy ez amolyan igazi, érdek nélküli tetszés. Otava soha semmi jelét nem adta annak, hogy bármiféle fizikai kapcsolatra törekedne vele, ennek még a sejtése sem merült fel soha. Hogy aztán miket gondolhat este elalvás előtt az ágyában, azt nem tudta, legfeljebb sejtette. Talán álmodozik Lenáról is, de úgy, hogy önmaga harminc vagy negyven évvel korábbi „kiadását" képzeli melléje. Nem volt kétséges egy pillanatig sem, hogy Jordan nagyon kedveli őt és örül, ha csak láthatja is. Lenát valahol belül ez is melengette, jól esett neki.
Ezen a héten előre vette Morsinékat, és a második kör végére hagyta Jordan Otavát. Ha több ebédet nem kellett kivinnie aznap, akkor bár később ért ide, tovább maradhatott. Olykor tényleg meghatotta és örült is annak, hogy ezért milyen hálás tud lenni ez az ember.